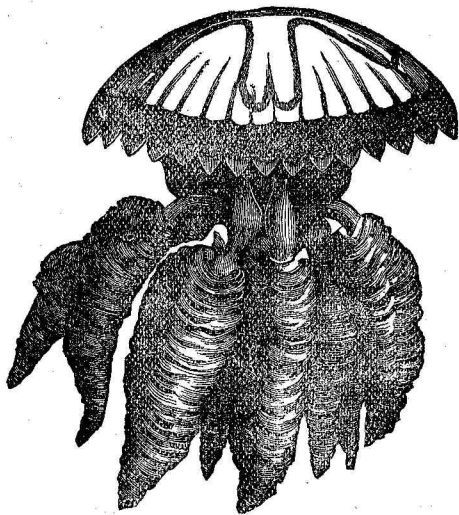

νά υπάρχουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κολυμβᾷ τις, τοιαῦται Μέδουσαι, προξενούσι κνηρμόν ἀρκετὰ ὀδονηρόν. Ὁ κνηρμός οὗτος ὀφείλεται εἰς τὴν μεταδόσιν ἡλεκτρισμοῦ, ὅστιν παραλβεῖ τὰς δυνάμεις καὶ οὐχὶ σπανίως φονεῖ τὰ μικρὰ ζωῦφια, καὶ οὕτω καθίστανται λεία εὐκόλως τῶν σαρκοβόρων τούτων ζώων.

Αἱ Μέδουσαι διαφέρουν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ μέγεθος. Εἶδη τινὰ αὐτῶν ἔχουν μέγεθος μεγαλειότερον τῆς μῆς ὑάρδας, ἄλλα εἶναι μικρότατα· οἱ κροσσοὶ εἴτε δοκιμαστήρες τοῦ στόματος αὐτῶν διαφέρουν ἐπίσης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὰ διάφορα εἶδη.

Μέδουσα 'Ριζόστομος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν χρωμάτων αἱ Μέδουσαι δεικνύουσιν ἄπειρον ποικιλίαν. Εἰς τὴν παρουσίαν δ' αὐτῶν ὀφείλεται καὶ ἡ φωτοβολία τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν νύκτα, ἔνεκα τοῦ ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν ἐκλυομένου ἡλεκτρισμοῦ. Αἱ φωτοβόλοι Μέδουσαι εἶναι πολλὴ μικρὰ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ὅμως ἡ συσσωρεύσις αὐτῶν εἶναι πολλὰκις τοσαύτη, ὥστε ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποτελοῦν ἀληθὲς φωτοβόλον ῥεῦμα.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρᾳ
(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμόν.)

— «Ἐλένη, Ἐλένη! πάλιν συνομιλίας μὲ τὸν Ἑρρίκον! Πρόσεξε, διότι ἂν ὁ Μαυροβοδωρῆς σὲ ἐννοήσῃ, θὰ λάβῃς πάλιν τὸν παθόν σου τὸν τάραχον! Δὲν

ἡξέυρεις, ὅτι πάντοτε εἶναι θυμωμένος μὲ αὐτὸ τὸ παιλῆγόπαιδον; Λοιπὸν ἡσώχασε, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ τὸν φωνάξῃς. Θὰ λύσω δὲ καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Ἑρρίκου; ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ δραπέτευσῃ ἐκ νέου.»

Ὁ Ἑρρίκος ὑποσχέθη, ἡ δὲ Ἐλένη πλησιάσασα πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐψιθύρισεν· «Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶναι κακὸν παιδίον, Μαργαρίτα, καὶ σὲ παρακαλῶ λύσε τοῦ καυμένου τὰ χεῖρα του· νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔπταιεν αὐτὸς, διότι ἐγὼ τὸν παρεκίνησα νὰ προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ, διὰ νὰ τοῦ δείξω τὸν λάμποντα ἥλιον καὶ τὸν γαλανὸν οὐρανόν, καὶ τὰ πράσινα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐπ'θυμοῦσε τόσον πολὺ νὰ ἴδῃ! Ἄχ, κυρὰ Μαργαρίτα, δὲν τὸν παίρνεις ἔξω, τὸν καυμένον, αὔριον, ἢ καμμίαν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὅλοι θὰ λύπουν, διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ;»

— «Σιωπῇ, ἀνόητη—ἀπεκρίθη ἡ γραῖα χαμηλῇ τῇ φωνῇ, διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν Ἐλένην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πολλὴν συμπάθειαν.

«Ὁ Ἑρρίκος δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ποτὲ—ναί, οὐδέποτε!»

— «Καὶ διατί τάχα;» ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἐλένη· «ἐμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, καλὴ μου Μαργαρίτα;»

— «Καὶ τόσον ἀνόητη εἶσαι, ὥστε δὲν τὸ καταλαμβάνεις,» εἶπεν ἡ γραῖα. «Ἐὰν ἐξήρχετο μίαν φορὰν, θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν, καὶ ἂν κατὰ τύχην ἐφορᾷτό, τότε ὅλοι μας θὰ ἤμεθα χαμένοι. Ἄν ἡμπορέσαμεν νὰ βράψωμεν τὰ μάτια του μαῦρα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἥλλαξε, διότι θὰ τὸν ἐξελάβανον οἱ ἄνθρωποι ὡς ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅπως εἶναι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ τὴν ἡμέραν, ἐν ὅσῃ εἴμεθα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἂν δὲ ποτὲ ὑπάγωμεν εἰς ἄλλο μέρος, ὅπως σκοπεύομεν, τότε θὰ δύνата νὰ ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς μαζί μὲ ἡμᾶς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

«Ἀλλὰ διατί τὸν πέρνουν μαζί των πάντοτε τὴν νύκτα;» ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη.

«Διότι εἰς τὸ σκότος ὅλοι φαίνονται ὅμοιοι· ἐκτὸς τοῦτου αὐτὸς πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὸ ἐμπόριόν μας, καὶ οὕτω νὰ ἔβῃ τὸ ψωμί του. Ἀπόψε θὰ ὑπάγῃ πάλιν ἔξω θὰ ἦναι καλὸν παιγνίδιον, καὶ ἂν φερθῇ καλὰ, ποῖος ἡξέυρει τί θὰ τοῦ τύχῃ;»

«Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ὑπάγῃ,—ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. «Λυποῦμαι πολλὴ, διότι ἐξυπνοῦμεν τοὺς δοστυχεῖς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ὕπνου των—ἔπειτα τοὺς δένομεν ἢ καὶ τοὺς ραβδίζομεν, ἐὰν φωνάξουν, ἢ κάμνουν ταραχὴν, ὅταν ἡμεῖς ἀφαιροῦμεν ἀπὸ αὐτοὺς ὅ,τι ἔχουν.»

«Ἡσώχασε, παιδί. Ἡσώχασε,—ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα, θέσασα τὴν χεῖρά της εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑρρίκου. «Ἡμεῖς πέρνομεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν δικαίωμα νὰ πάρωμεν, ὅταν οἱ ἀνό-

ητοι ἐκείνοι δὲν θέλουν νὰ τὰ δώσουν θεληματικῶς· ἀλλ' ἂν ἀνοίξῃς πάλιν τὸ στόμα σου περὶ τοῦτου, ὁ Μαυροθοδωρῆς θὰ σὲ κλείσῃ πάλιν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην τρύπαν!»

«Ὁχι, ὄχι!» ἐφώναζεν τὸ ταλαίπωρον παιδίον. «Δὲν θὰ τοὺς λυπηθῶ πλέον! Ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη τρύπα εἶναι πολὺ φοβερά!»

«Καὶ ποτε σὲ ἔβαλαν εἰς αὐτήν;» ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη. «Ποτὲ δὲν μὲ εἶπες περὶ τοῦτου!»

«Δὲν σὲ τὸ εἶπον, διότι ἐφοδούμην ἀκόμη καὶ νὰ τὸ συλλογισθῶ!» εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. «Ὁ Μαυροθοδωρῆς μὲ ἔκλεισε μίαν φρονὴν ἐκεῖ, διότι ἐθύμωσα καὶ ἐδάγκασα τὸ χεῖρι του, ὅταν μὲ ἔδερνε μίαν ἡμέραν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί τρομερὸν μέρος εἶναι! ἀπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς δὲν ἐξεψύχῃσα ἀπὸ τὸν φόβον μου!»

«Ἐλα, Ἑρρίκος, εἰπέ μου, στὴ ζωὴ σε, περὶ αὐτῆς.»

«Ἡξεύρεις, ὅτι ἡ φοβερά ἐκείνη τρύπα καίται ὑποκάτω τοῦ σπηλαίου τοῦτου· ἄλλος δὲ τρόπος νὰ καταβῇ τις ἐκεῖ δὲν εἶναι εἰμὴ διὰ σχοινίου· εἶναι δὲ πολὺ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ ὡς τὰ τάρταρα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφοῦ μὲ κατεδίθεσε διὰ σχοινίου ὁ Μαυροθοδωρῆς, ἔσυρε τὸ σχοινίον καὶ μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην μου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ περιγράψω τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθηκα, εὐρεθεὶς ὁλομόναχος ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ἦτο τόσο ὕψος, ὥστε δὲν εὗρισκα μέρος στεγνὸν νὰ θέσω τοὺς πόδας μου, τὸ δὲ σκότος καὶ ἡ μοναξιά τόσον φοβερά, ὥστε μὲ ἔκαμον νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω καὶ νὰ φωνάζω, παρακαλῶν τὸν Μαυροθοδωρῆν νὰ μὲ ἐλετήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην, κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς καὶ τοὺς ὀδυμούς μου· ἐπὶ τέλους, ἐξαντληθεὶς ἐκ τοῦ φόβου, τῆς λύπης καὶ τῶν θαυμάτων, ἐλυποθύμῃσα.

«Πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινα εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἀκριβῶς δὲν ἤξεύρω· ὅταν δὲ συνήλθον μὲ ἐφάνη, ὅτι ἤμην ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα, ἂν καὶ καθὼς ἔμαθα ὕστερον μόνον 2—3 ὥρας ἤμην ἐκεῖ. Τελευταῖον, ὅταν εἶχον ἀπελπισθῇ περὶ τῆς ἐξόδου μου, ἤκουσα τὸν Μαυροθοδωρῆν καλοῦντά με ἄνωθεν, καὶ διατάτοντά με νὰ πιάσω τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασε, διὰ νὰ μὲ ἀνασύρῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξα, ὑποσχεθεὶς ἀφοῦ ἀνῆλθον ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὸν παρακούσω εἰς τὸ παραμικρόν.»

Ἡ διήγησις αὕτη ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τὴν μικρὰν Ἐλένην· ἀλλ' ἡ γράφια Μαργαρίτα παρετήρησεν εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅτι ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸν νὰ ὑπακούῃ, παρὰ νὰ τιμωρῇται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ᾔται ἔτοιμος διὰ τὴν νυκτερινὴν τοῦ ἐξόδου,» προσθέσασα, «Ἀκούεις;» Ἀλλὰ πρὶν ἀποκριθῇ τὸ παιδίον, φωνή τις ἀγρία ἠκούσθη λέγουσα, «Τί ἔγινες καὶ σὺ, παλαιολαδικό; Τί κάμνεις ἐκεῖ πέ-

ρα μὲ τὰ παιδιά; φέρε μας ἄλλην μίαν φιάλην οἴνου; καὶ ἐτοιμάσου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν, διότι εἶναι καιρός·» ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μαυροθοδωρῆ καὶ ἡ γράφια ἔσπευσεν ἁμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του.

Ἐνῷ δ' ἐκείνη κατεγίνετο εἰς τοῦτο, ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐψύθυσε λόγους τινὰς εἰς τὸν Ἑρρίκον, καὶ ἀπεσύρθη ἐκ νέου εἰς τὴν γωνίαν τῆς. Οὕτως ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε μόνος, καὶ ταχέως κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Πῶς εἰσῆχθη ἡ χοῆσις τοῦ καφφέ.

Ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν ὁ καφφὲς ἦτο παντελῶς ἄγνωστος. Ἐφύετο μόνον εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ τὴν Ἀνω Αἰθιοπίαν. Ἡ χοῆσις αὐτοῦ χρεωστεῖται εἰς τὸν Ἡγούμενον Μοναστηρίου τινός, ὅστις ἐπαθύμει νὰ κρατῇ τοὺς μοναχοὺς ἐξύπνους εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἀγρυπνίας!

Ὁ Ἡγούμενος ὠδηγήθη εἰς τοῦτο ἐκ τινος ποιμένος, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι τὰ ποίμνιά του, ὅσάκις ἔτρωγον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἐγίνοντο ζωηρότερα· λαθὼν δὲ κόκκους ἔθρασεν αὐτοὺς καὶ ποτίσας τοὺς ὑπναλέους καλογήρους του, εἶδε μὲ εὐχαριστήσιν του, ὅτι δὲν ἐνύσταζον πλέον εἰς τὰς νυκτερινὰς Ἀκολουθίας τῆς ἐκκλησίας!

Ἡ ἐνέργειά του αὕτη διεδόθη ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα μέρη καὶ μετὰ δύο αἰῶνας ἔφθασεν εἰς Παρίσιους· ἐν δὲ φυτὸν μεταφερθὲν εἰς τὰς Δουτικὰς Ἰνδίας ἐκ τῆς Ἀραβίας ἐγένετο τὸ φυτώριον, ἐξ οὗ παράγεται νῦν ἅπας ὁ ἀποικιακὸς λεγόμενος καφφές.

Οἱ Ὀλλανδοὶ τὸν εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, οὕτω δὲ κατὰ μικρὸν μετεφυτεύθη εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, καὶ ἤδη κατέστη πηχὸς ἀναφυκτικὴ πόσις, καὶ ἑκατομμύρια φράγκων δαπανῶνται πρὸς καλλιέργειαν καὶ κατανάλωσιν αὐτοῦ. Μόνοι αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύουν κατ' ἔτος 100 περίπου ἑκατομμ. φράγκων διὰ καφφέ!

ΤΟ ΣΚΙΑΔΟΦΟΡΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Τὸ σκιαδοφόρον πτηνὸν, τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔχον ἐνώπιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μάλλον ἀξιοπερίεργα πτηνὰ ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν κορωνῶν. Ἐχεῖ δὲ ὄψιν λίαν κομικὴν, ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ σκιαδίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται προσηρμοσμένον τόσο ἀκριβῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Πλάστου διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ βλάψουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πτηνοῦ.